

Τοῦ Βουλπιώτη ἀπαισία
καὶ φρικώδης ὄπτασία.

Καὶ μερικὰ
θεατρικά.

Εἰς τὸ θέατρο τοῦ Χιώτη
διορθώματα καὶ κρότοι.
Ἔβαλαν παντοῦ κουρίναις,
ἔβαλαν καὶ λαμαρίναις
εἰς τὴν καθεμὰ μερῖα
νὰ ζεσταίνουεν τὸν βορῖα.

Ὁ σιὸρ Ἀνδρέας λέγει
πῶς σκεπάζεται κί' ἡ στέγη,
τρίδιπλα θὰ βάλῃ φῶτα,
δὲν θὰ στάζουεν ἢ ταράτσαις
καὶ οἱ κυνηγοὶ σὰν πρῶτα
δὲν θὰ πιάνουεν μεκατάσαις.

Τώρα πλέον εἰμποροῦν
ἐλευθέρως νὰ φοροῦν
ντεκολτέ καὶ ἄραις μάραις
ἢ κυρίαις κί' ἢ κοπέλαις,
δίχως νάχουεν τρομάραις
γὰ βεντούζαις καὶ ἀβδέλλαις.

Πάει πρὶ τὸ ξεροβόρι
καὶ θὰ μπαίνουεν μ' ἀφοβρία,
δίχως κὰν ἐπανωφόρι,
δίχως μαλλιάρη προβρία
κί' οὔτε θὰ ψοφοῦν ἄπο κρύο
εἰς τὸ κάθε θεωρεῖο.

Εἰς τὸ θέατρο τοῦ Χιώτη
διορθώματα καὶ κρότοι.
Τί χαρά μας!.. τί ὦραϊα!..
δὲν θὰ στάζῃ πρὶ ἡ σκέπη..
νὰ μᾶς ζῆς, σιὸρ Ἀνδρέα,
Μεγαλόσταυρος σοῦ πρέπει.

Τάδε βεβαιοὶ ὁ Χιώτης,
ὁ γενναῖος πατριώτης.
Τάδε λέγομεν κί' ἐμεῖς
ἐπὶ λόγῳ τῆς τιμῆς,
ὁ καθένας νὰ τὰ ξέρῃ
καὶ τὴν γνώμη του νὰ φέρῃ.